

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תסו

ערב שבת קודש פ' בלק | באה"ק: פינחס, ה' תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת עוסק בצ"צ וכו' ר' שניאור זלמן הלוי ע"ה
בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

שגלוב

נפטר ביום ב', כ"א תמוז ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת אסתר שיינדל תחיל' שגלוב
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

תחיית המתים תוך ארבעים דקות... / משיחת ש"פ בלק היחשמי"א

6 זמן הגאולה

6

קושייתו של בן ה' למקרא בפרשתנו / פרשת השבוע באור הגאולה

10 יילחום מלחמת ה' - וינצח

10

במקום להקשיב למומחי הבטחון - משתיקים אותם / שיחות בעיני שלימות העם והארץ

12 המעשה הוא העיקר

12

הרי הוא ה' הופך את העולם... / הוראות למעשה בפועל

14 כתב יד קודש

14

על כל חסיד לדעת שהוא מאנשי משה / מעלה ההגהה של שיחת י"ב תמוז תש"י

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

וה"כ זהו ענין שהנשמה גרמי כו, וכן מצד עם האם דרך רבי גורואלס דורך
 דעם עם אופתיובין וויניל סאיו נאר מעגליך, און וויפיל איז מעגליך, הוא פדאי
 בתדכ"א סכ"א יכז לומר מתי זביעו פעמי זמעי אכותי ^{אחותי} פדי, א"כ ה"י גט מצד
 החסיד זהו ענין שהנשמה גרמי כו, און דעם וואס דער רבי האט עם גיוואלס
 דורך דעם אופתיובין אייז דורך משינה, כ"י ככלל איז ב"ה חסידים זאלין זיין
 בדרך פמילא, כ"הזע המפיה מה שאמר כ"ק איזר"ר הג"צ, אז חסידים זאלין זיין
 עבודה דיקע יריש גיט קיין משיח דיקע יר"ש"ס, ובספר השיחות קיץ הישי"ה ע"י
 ל"א איז נאך ~~משיח~~ דעם וואס דער רבי האט עם גיוואלס אופתיובין, איז נאך
 דאס גיט גיווען דורך משיח, כ"א וואס ער האט גיגעבין ^ל צייגנשמה אויף
 דעם, און יעדער ~~גייט~~ מקריח או תלמיד או חסיד איז פון ^{אין} אונטן משה, און דאס איז
 לעד ולעוטי עולמי, לו ודודותיו ביזיל משיח, וועילע דער רבי האט מקד
 גיווען זיין נשמה, ווא"ל, כ"ה שוס כליתה, כ"י הראש הוא מוסל ויטוים על כל האבדים,
 נאר עם קען נאך זיין א ז א אופן פון מוסב, איז אויף דערף האט דער רבי גיוואלס
 סזאל זיין בהט וברחמי, און היינט איז א זמן מוסב אויף מקד זיין (מסובן
 כ"י) אלע המלכות טובות, ווארים היינט איז דער יום חזקה און יום גבוהה כון
 רבי'ן, וזה תצ"ל ^{אצל} להצליח בהשפיעו וברוחניות.

על כל חסיד לדעת שהוא מאנשי משה

בהמשך לחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז, הבאנו צילום נדיר מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מהתוועדות י"ב תמוז ה'שי"ת – בענין הכחות שנותן הרבי לחסידים והאחריות שלהם

(נדפסה (בשינויים) בלקו"ש ח"ד ע' 1321 ואילך, וב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 102 ואילך)

להלן פענוח הקטע כפי שהוא בצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

. . וא"כ, זהו ענין שהנשמה תלוי' בו, וכן מצד עס האט דאך דער רבי גיוואלט דורך דעם עם אופהייבין וויפיל סאיז נאר מעגליך און וויפיל איז מעגליך, הוא כדאי' בתדב"א שכ"א יכול לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי **אברהם יצחק ויעקב** פז, א"כ הרי גם מצד החסיד זהו ענין שהנשמה תלוי' בו, און דאס וואס דער רבי האט עם גיוואלט דורך דעם אופהייבין איז בדרך ממילא, כי בכלל איז בא חסידים ניטא קיין בדרך ממילא, כידוע המעשה מה שאמר כ"ק אדמו"ר הצ"צ, אז חסידים זאלין זיין עבודה'דיקע יר"ש ניט קיין במילא'דיקע יר"ש'ס, (בספר השיחות קיין ה'שי"ת ע' 57) איז דאך דאס וואס ער רבי האט עם גיוואלט אופהייבין, איז דאך דאס ניט גיווען בדרך ממילא, כ"א וואס ער האט זיך אפגיגעבין **בנשמתו** אויף דעם,

און יעדער מקושר או תלמיד או חסיד **דארף וויסען אז ער** איז פון אנשי משה, און דאס איז לעד ולעולמי עולמים, לו ולדורותיו ביז משיח'ן. וועילע דער רבי האט מקדש גיווען זיין נשמה, ואין בזה שום ברירה, כי הראש הוא מושל ושולט על כל האברים. נאר עס קען דאך זיין אין א אופן פון מוטב, איז אויף דערוף האט דער רבי גיזאגט סזאל זיין בחסד וברחמים. און היינט איז א זמן מוכשר אויף מקבל זיין (כמובן בל"נ) אלע החלטות טובות, ווארים היינט איז דער יום הולדת און יום גאולה פון רבי'ן, וזה **מועיל ומסייע** להצלחה בגשמיות וברוחניות.

תחיית המתים תוך ארבעים דקות...

כשם שכבר הי' לעולמים שארבעים יום הפכו להיות ארבעים שנה - עד"ז יכולים 40 שנה להיות 40 יום, ו-40 יום להיות 40 שעות, ו-40 שעות ל-40 רגעים... ● אל לו לחשוב, דמכיון שמשיח לא יכול לבוא בשבת, במילא בינתיים ילך לישון, שהרי "שינה בשבת תענוג".... ● אומרים לו שאכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד", ובמילא - עליו להתחיל להתכונן לזה מיד, החל מפעולה כבר בשבת ● כפרט כשעומדים בשבת המסיימת את השבוע דג' תמוז, ומברכת את י"ב-י"ג תמוז ● משיחת ש"פ בלק ה'תשמ"א - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

שכבר ישנו ה"רכוש גדול", הן אצל הקב"ה והן אצל בני ישראל - וא"כ בודאי שצריך להיות ה"נגאלין מיד".

צריכים רק לוודא שהתענוג שישנו למעלה מעבודת הגלות לא יעכב את הגאולה,

כביאור נשיא דורנו בעל המאסר והגאולה³ על הפסוק⁴ "ברוך שומר הבטחתו לישראל ברוך הוא שהקב"ה חישב את הקץ", שמגיע להקב"ה ברכה ע"כ שהתענוג והנח"ד שיש לו מעבודת הגלות לא עיכבו את הקץ בזמנו.

וכעת גם ישנם כבר כל ההעלמות וההסתרים, וכל הענינים שעברו משך

א. בנוגע לאריכות הגלות, הביאור היחידי שישנו על-כך הוא - כי הקב"ה רוצה שיהודים יעשו תשובה נעלית יותר, ועי"ז יגיעו לעילוי נעלה יותר מלפנ"ז.

אמנם, כשהיו בני ישראל בגלות הראשונה - גלות מצרים, אמרו "ולואי שנצא בעצמנו"¹, היינו, שמתרים על הרכוש גדול² העיקר לצאת מיד מהגלות.

ועד"ז ישנה הטענה בגלות הנוכחית, שצריכים לותר על התשובה הנעלית, העיקר לצאת מהגלות מיד!

אבל אז (במצרים) הקב"ה סירב ואמר שהיציאה צריכה להיות דוקא עם "רכוש", ו"רכוש גדול", משא"כ עכשיו כולם מודים

(3) רד"ה כי בחפזון תש"ח (סה"מ תש"ח ע' 151).

(4) הגדה של פסח (הוצאת קה"ת) ע' יט.

(1) ברכות ט, ריש ע"ב.

(2) בראשית טו, יד.

השנים האחרונות, גם בשנה שעברה, אשר בשבת אין צורך להזכיר זאת, אפילו לא במחשבה וכ"ש לא בדיבור, כי שבת "אין עצב בה"⁵, וצריכים לדבר רק על ענינים של שמחה.

ובפרט שכבר ה' הענין דהפצת המעינות שע"יז "אתי מר"⁶,

וא"כ בודאי צריך כבר להתקיים ה"נגאלין מיד" – מיד בשבת זו!

ב. והגם שישנה הטענה: כיצד יכולה לבוא הגאולה לבוא עכשיו ביום השבת? – בגלל השקו"ט אם בשבת יכולים להתוסף נכסים חדשים⁸, ובענינו – ה"רכוש גדול", אבל שקו"ט זו אינה נוגעת לו – הוא רוצה את משיח "מיד", ומשיח אכן בא "מיד", למרות שנמצאים ביום השבת.

וכאשר קוראים עכשיו בתורה (בתפלת מנחה) את הענין של פנחס – "פנחס זה אליהו"⁹, ממשיכים את הענין דאליהו מבשר הגאולה¹⁰, כי הקריאה בתורה היא "כבן קטן הקורא לאביו"¹¹, שע"יז ממשיך הקב"ה את הענין שקוראים בתורה, ובנידון-דין – הענין דפנחס זה אליהו מבשר הגאולה.

(5) ראה תוד"ה מ"ד – מו"ק כג, ב. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1020 הע' 31. וש"נ.

(6) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה (גם) בכש"ט (הוצאת קה"ת) בתחלתו.

(7) ראה עירובין מג, ב. פסחים יג, א. ירושלמי פסחים פ"א ה"ו. תוד"ה האי תנא – עירובין שם. יפה עינים לפסחים שם.

(8) ראה רמב"ם הל' שבת פכ"ג ה"ב ואילך. ובסוף הל' מכירה טשו"ע חו"מ סו"ס רלה. שו"ע אדה"ז הל' שבת סי' שו ס"ד. ט"ו. סי' שלט ס"ה. וראה שד"ח (כרך ט) שו"ת דברי חכמים ספ"א.

(9) תיב"ע וארא ו, יח. פרדר"א פמ"ז. זח"ב קצ, סע"א. רע"מ פנחס רטו, א. יל"ש ר"פ פנחס. רש"י ד"ה לאו מר כהן – בי"מ קיד, ב.

(10) ראה רש"י בחוקותיו כו, מב. תיב"ע ויל"ש שם. רמב"ם הל' מלכים פי"ב ה"ב. ועוד.

(11) תניא ספ"ז.

והגם שישנה שקו"ט אם אליהו⁷ ועד"ז משיח בן דוד יכול לבוא בשבת – הרי שזו תהי' אחת מהקושיות והאיבעיות שאליהו יתרגם כאשר הוא יבוא¹².

ג. הרמב"ם פוסק¹³ ש"האומר הרניני נזיר ביום שבת דוד בא בו כו' אם בשבת או ביו"ט נדר, אותה שבת או אותו יו"ט מותר, מכאן ואילך אסור לעולם שהדבר ספק אם יבוא בשבת או ביו"ט".

וישנה שקו"ט שלימה בנושאי-כליו של הרמב"ם¹⁴, האם הרמב"ם אוהז שמש"ח יכול לבוא בשבת וכו' (כפשטות לשונו), או שלא התכוון לזה.

אמנם, כאשר ישאלו יהודי אם איכפת לו שמש"ח יבוא בשבת ותהי' לו קושיא, העיקר שיבוא "מיד", הרי כל יהודי – באם הוא רק חכם ומתנהג באופן ד"עם חכם ונבון¹⁵ – יענה, שמוותר (על הקושיא) העיקר שמש"ח יבוא "מיד" ("גליך")!

ובפרט לפי פסק דין הרמב"ם¹⁶ "ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין" – והרי הרמב"ם לא אומר שבשבת יש להמתין למוצ"ש ואינו מחלק בין שבת ליום אחר, אלא גם בשבת כאשר עושים תשובה – ששבת הרי ענינה תשובה (שבת אותיות תשב"ט) – יקויים פסק הרמב"ם "מיד הן נגאלין"!

ואזי בא אליהו הנביא זכור לטוב, וכפי שכתוב בסוף מסכת סוטה¹⁸ (בשם רפ"י)

(12) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272.

(13) הל' נזירות פ"ד ה"א ובנו"כ שם.

(14) לחם משנה וכסף משנה ועוד על הרמב"ם שם.

(15) דברים ד, ו.

(16) הל' תשובה פ"א ה"ה.

(17) אגה"ת ספ"י (צט, ב). וראה תורת נתן להררנ"ש בסופו. יפ"ת לבי"ר ספכ"ב.

(18) לפי כמה גירסאות – ראה "שינויי נוסחאות" למשניות סוף סוטה.

תארו לעצמכם: כאשר נחרב בית המקדש ועומד שם יהודי שהוא 'יהודי קשה', יהודי מ'אבן' ('א' שטיינער איד") עם "לב האבן" ורואה איך נחרב ביהמ"ק בימיו, הרי הוא ה'י' הופך את העולם! אומרת תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים – הפוך את העולם היום ("קער אַ וועלט היינט")!!!...

(משיחת י"ב תמוז ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(6) ל' הכתוב – יחזקאל יא, יט. לו, כו. אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בקול זעקה. המו"ל.

(7) תיבות אלו ("קער אַ וועלט היינט") אמר כ"ק

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיתקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

הרי הוא היה הופך את העולם..

תמליל מסרט ההקלטה בתרגום חפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

בענין בנין בית המקדש וחורבן בית המקדש טוען הרוגוצ'בער¹, שחורבן בית המקדש הוא דבר הנמשך, היינו, אין הפשט שבית המקדש נחרב כמעט לפני אלפיים שנה ומאז ישנה אבילות ישרה^{1*} - שלכן ישנם שלשת השבועות ותשעה באב וכיו"ב, ובכל יום אומרים "ותחינה עינינו גו" ומתפללים על הגאולה וכו' - על דבר שאירע לפני למעלה מ-19 מאות שנה, אלא אומר [הרוגוצ'בער]: לא! חורבן בית המקדש הוא בכל יום ויום!

במילא מובן, כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום ויום!...

ואומר [הרוגוצ'בער] שמפורש כן בירושלמי: נאמר בירושלמי² "כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו!"

[כלומר, מחורבן ביהמ"ק] עברו כבר תשע-עשרה מאות שנה עם עוד שנים לאחרי זה, כיון ש[נמצאים] ביום חמישי פ' פנחס, לאחרי תפלת מעריב - ולא נבנה ביהמ"ק, יש לדעת שהצעקה על הגאולה צריכה להיות כאילו חרב ביום חמישי פ' פנחס!...

איי מה שאתה עורך התוועדות וזהו יום גאולה וכו' - יהודים התרגלו כבר שתובעים מהם להיות נמנע הנמנעות, נמנעות בבת אחת: תובעים ממנו להיות נשמה בגוף, ויחד עם זה אומרים לו ש"על כרחך (אבל) אתה חי"³, זה צריך להיות "על כרחך"; בנוסף לזה עליו לקיים את מצות "ונשמרתם מאד לנפשותיכם"⁴ בשמחה ובטוב לבב, וביחד עם זה הוא צריך לעמוד במעמד ד"בכל מאדך"⁵... במילא הנשמה שלו מחזיקה מעמד בגוף רק "על כרחך", ויחד עם זאת הוא מקיים בשמחה ובטוב לבב את קישור הנשמה עם הגוף, לא כלות הנפש בפועל;

כיון שאתמול יהודים צעקו "עד מתי", שלשום צעקו "עד מתי", וכל הימים שלפני-זה צעקו "עד מתי", ואח"כ, רחמנא ליצלן, חרב בית המקדש היום בבוקר או היום בצהריים, מובן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" עכשיו!!

וכאמור, אין זה ענין של פשט'ל אלא הלכה בתורה - התורה אומרת שמי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו [מעלין עליו] כאילו כך וכך...

(*) התיבות שהודגשו הם במקומות שבהם הגביה כ"ק

אד"ש מה"מ את קולו הק'.

(1) מפענצ"פ סל"ז (ע' קמא).

(1*) בסרט הקלטה נראה שאומר "ישרה", אבל כנראה הכוונה ל"ישנה". וראה יבמות מג, לב ובפרש"י שם. ועוד.

(2) יומא פ"א ה"א. מדרש תהלים סוף מזמור קלז.

(3) אבות ספ"ד.

(4) ואתחנן ד, טו.

(5) שם, ו, ה.

שלא רק אליהו זכור לטוב מגיע אלא איתו מגיעים כל הענינים שיפעל, אשר אחד מהם הוא תחיית המתים, היינו קיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁹.

ד. ולכאורה, הרי מביאת המשיח עד לתחיית המתים צריכים לעבור ארבעים שנה²⁰?

וידוע ההסבר בזה, משאלת הגמ'²¹ כיצד ידעו להקריב את הקרבנות וכיו"ב כשיבוא משיח, ועונה הגמ': "אהרן ובניו ומשה עמהם".

וכמדובר כמ"פ²² הביאור בזה, שישנם כמה דרגות בתחיית המתים, ויהיו כאלו שיקומו מוקדם יותר וכו'.

ועוד והוא העיקר - ע"ד מה שכבר ה' לעולמים (אצל בני" במדבר), שארבעים יום הפכו להיות ארבעים שנה²³ - עד"ז יכולים ארבעים שנה להיות ארבעים יום, ועד"ז מארבעים יום להיות ארבעים שעות, ומארבעים שעות (במובן של שעה - שישים דקות בשעון) להיות ארבעים רגעים,

ובפרט שזה קשור עם הפצת המעינות שמעין מטהר בטפה אחת מה שמקוה מטהר בארבעים סאה²⁴.

(19) ישע"י כו, יט.

(20) זח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.

(21) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד - פסחים קיד, ב. שד"ח (כללים וד"ח) בערך מצות אם בטלות.

(22) ראה לקו"ש ח"ב ע' 518. ח"ו ע' 294 בהל'. וראה תשובות וביאורים סי' יא ע' 56 ועוד.

(23) שלח יד, לד.

(24) מקוואות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מקוואות פ"ט ה"א.

ה. ההוראה מכך שמשיח יכול לבוא מיד ולאחמ"כ גם תחיית המתים תהי' מיד:

אל לו לחשוב, דמכיון שמשח לא יכול לבוא עכשיו (בשבת) ויש לו זמן עד מוצאי שבת לאחרי הבדלה, במילא בינתיים הוא ילך לישון, שהרי "שינה בשבת תענוג"²⁵...

אומרים לו שאכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד", ובמילא - עליו להתחיל להתכונן לזה מיד, החל מפעולה כבר בשבת [וכמובן לא דבר האסור בשבת, שהרי אין זה ה"מעשינו ועבודתינו"²⁶ שיכריעו את עצמו "ואת כל העולם כולו"²⁷ (כמובן מזה גופא שאסור לעשות א"ז בשבת), אבל כבר בשבת עושים פעולות המתורות בשבת], ובפרט כשעומדים בשבת המסיימת את השבוע דג' תמוז, והשבת שמברכת את י"ב-י"ג תמוז.

ועוד בזמן הגלות מצויים "ביד רמה"²⁸, ו"לכל בני ישראל ה' אור במושבותם"²⁹,

ועליו לדעת שכל פעולה יכולה להוסיף בזה, שאפילו "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"²⁷,

ותבוא הגאולה האמיתית והשלימה, ויקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל המאסר והגאולה בתוכם ובראשנו,

במהרה בימינו ממש.

(25) סי' קול יעקב. ילקוט ראובני עה"פ ואתחנן ד, יט.

(26) תניא רפל"ז.

(27) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(28) בשלח יד, ח.

(29) בא י, כג.

קושייתו של "בן חמש למקרא" בפרשתנו

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוקי "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב גו' ומחץ פאתי מואב", מפרש רש"י: "רואה אני שבחו של יעקב וגדולתו, אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן . . ומחץ פאתי מואב – זה דוד כו".

שני פסוקים לאח"כ², מפרש רש"י: "וירד מיעקב, ועוד יהי' מושל אחר ביעקב. והאביד שריד מעיר, מעיר החשובה ועל מלך המשיח אומר כן כו".

ב. וצריכים להבין:

אם בנוגע לדוד המלך, שהי' ארבע מאות שנה לאחרי זמנו של בלעם [כפי שהרמב"ם מחשב בתחילת הל' בית הבחירה], מבהיר רש"י ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן" – עאכ"כ בנוגע ל"מלך המשיח", שגם אחרי אלפי שנים עדיין לא הגיע, ואפי' בזמן רש"י זה הי' אלפיים שנה בערך מזמן ההוא – הרי בודאי שהיו צריכים להבהיר ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן"?

ולזה ניתוספה קושיא חזקה יותר ("קלאץ קושיא") אצל ה"בן חמש למקרא" – מדוע אכן משיח עדיין לא בא לאחרי כ"כ הרבה שנים!?

הוא יודע ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, אבל לאחרי שעורכים חשבון כמה אנשים היו בזמן בית שני (ויודעים בערך כמה אנשים היו), ולאחמ"כ בכל דור ודור (בגלות) נוספו עוד יהודים (יותר או פחות, אבל בכל דור נוספו) שהגיעו לשמונה עשרה לחופה וכיו"ב, וקיימו מצות פרו ורבו, במילא ניתוסף ריבוי של תורה ומצוות ומעשים טובים!

ואפילו אם יאמרו שרובם היו חוטאים ופושעים, הרי בודאי שעשו תשובה ותקנו את ה"חטאינו" במשך כמה שנים בתחלת הגלות. ואפי' אם היו חטאים רבים – אי אפשר לומר שהתיקון יארוך זמן רב כל כך, כמעט אלף שנה (בזמן רש"י) וכיו"ב?!

ובפרט כאשר משוים זאת לגלות בבל – שהיתה שבעים שנה כנגד שבעים שמיטות שבטלו, כפי שה"בן חמש למקרא" למד קודם (בפ' בחוקותי⁴) –

במילא, שואל ה"בן חמש למקרא": אפילו אם נאמר שבבית שני היו הרבה יותר חטאים מאשר בזמן בית ראשון, אבל הרי (החטאים) הם קצת בערך (לבית ראשון), ובפועל הוא רואה שעונש הגלות לגמרי שלא בערך – שלאחרי בית ראשון היו בני ישראל שבעים שנה

מתי זה נהי' – כששמעו דבר והיפוכו: מחד גיסא אמרו שיהודה ושומרון שייכים ליהודים, ומאידך גיסא, בנוגע למעשה – פחדו לזוז ממקומם ונשארו בדיק באותו המעמד ומצב שהיו בו כמה חודשים לפני-זה, ומכריזים בגלוי שגם בעתיד לא יזוזו ממקומם!

לאחרי שדחקו אותם לקיר – אמרו שהכינו תוכנית כיצד לבנות ערים גדולות, שלשם כך הרי זקוקים לעשרות-אלפי אנשים, וא"כ יש לחכות עד שיהי' כזה מספר אנשים וכו' וכו'.

ותמורת זה שרצו להשלוח את עצמם ואת אחרים שזוהי הדרך הנכונה לשלום, עכ"פ להתכונן לשלום, עכ"פ לא להגדיל את הסכנה, ר"ל – ראו בפועל, את מה שהמומחים לעניני בטחון אמרו לפני חודשים ושנים, איך כל סימן של פחד והיסוס – מגדיל את הלחץ.

ג. [. . .] כבר מדברים חודשים רצופים אודות ענין זה הנראה בגלוי – "ובחנוני נא בזאת"¹⁴, ניתן לבחון את הדרך הזאת. וכאמור, כבר ראו בכל המלחמות הקודמות את התוצאות שהשתלשלו מכך שהתפעלו ופחדו מהגויים.

ומה שטוענים שבמלחמות הקודמות היו תנאים שונים מעתה – אין זה נכון: היו אותם יהודים ואתם אינם-יהודים, ואותו מעמד ומצב;

אם ישנו שינוי – הוא רק בפרט זה שכעת התקרבו למעמד ומצב שמוכרח להיות ענין התשובה, ומשיח צדקנו מוכרח לבוא, אבל בינתיים – כל זמן שנמצאים בימי הגלות האחרונים – ישנו פס"ד ברור שיש לנהוג כפי הוראת המומחה לעניני בטחון, שכבר אמר את דעתו ופרסם אותה והיא גם נדפסה,

– לא בגלל שרצו לפרסמה, אלא בגלל שלא היתה להם ברירה: הם לא יכלו להסתיר עוד את האמת, שכבר חודשים ושנים רצופות נמצאים באותו מעמד ומצב (ונס גלוי שלא ניצלו אותו באופן בלתי-רצוי יותר, רחמנא-ליצלן) – מצב ועמדה של פחדנות וגלות פנימית, שהיא הגלות הגרועה ביותר שיכולה להיות, שאפילו החושך כפול ומכופל של הגלות העכשווית (גלות הרביעית) לא דומה לגלות שבנפשו פנימה של יהודי, שכאשר עליו לעשות משהו – אפילו ב"אצבע קטנה" – מחשבתו הראשונה היא מה יאמר על-כך הגוי, ומה יאמר ע"כ ה"עלה נדף" שהגוי יהפוך!

וראו בפועל למה זה הביא: התנו את נתינת הנשק ליהודים בנתינת נשק לצוררי ישראל, וכל ההבטחה שעלי' "בונים" כעת היא, שבעוד 4-5 שנים יתנו עוד 25 מטוסים – בה בשעה שהנשק לצוררי ישראל לא ישלח בעוד 4-5 שנים, אלא יש אומרים שכבר שלחו להם, וגם אם זהו פחד שוא הרי אומרים מפורשות שישלחו להם אותו בהקדם הכי אפשרי.

וכאמור, בנוגע לפועל יש לעשות ע"פ הוראות המומחה לעניני בטחון – שכולם מסכימים שהוא המומחה, ושואמר את האמת; הויכוח היחידי שישנו בזה – האם היתה לו רשות לומר זאת, והאם הי' עליו לומר זאת עכשיו, או שהי' צריך לחכות ולומר באופן אחר. שכל השקלא-וטריא לא מקטינה (לדאבוננו) את סכנת הפקוח נפש שבדבר.

(קטעים משיחת מוצאי ש"פ אמור, אור ל"ד אייר, ה'תשל"ח - בלתי מוגה, תרגום חפשי)

(3) נוסח תפלת מוספין של רגלים.

(4) כו, לד-לה.

(1) פרשתנו כד, יז.

(2) שם, יט.

במקום להקשיב למומחי הבטחון - משתיקים אותם!

א. כמדובר כמ"פ, ענין זה נוגע לבטחונם של שלוש וחצי מליון יהודים הנמצאים באה"ק! כפי שהכריז המומחה לענייני צבא (בשם כל הצבא), שאם ימסרו שטח - אין אפשרות להגן על הארץ כולה.

ואפילו אלו שעשו "רעש" מהכרזה זו, לא הרעישו משום שזה לא נכון, אלא הכל מודים שהוא המומחה בעניינים אלו, ושהוא אמר את האמת כפי שהיא מצד הבטחון, אלא ה"רעש" הי' האם היתה לו הרשות לומר זאת או שהי' עליו לשתוק!

- מדובר על הגנת שלוש וחצי מליון יהודים, ובכל זאת מתבוננים האם לפי ה"פרוטוקול" הי' רשות לומר את מה שאמר, או שהי' עליו להחריש ולשאת על-עצמו את האחריות להגנת הגבולות!

לא היתה כזאת מעולם, לא רק בעם ישראל אלא אפילו אצל הגויים!

וכאמור, הכל מודים שהוא המומחה ושואמר את האמת כמות-שהיא - ואעפ"כ מתווכחים ללא הרף: אחד אומר שזה ענין פוליטי, והשני אומר שזה ענין בטחוני; אחד אומר שאת-זה צריך לומר שר, והשני אומר שגנרל צריך לומר זאת, או רמטכ"ל וכו'.

עכשיו הוא אמר זאת בגלוי, אבל ה"רעש" ע"כ מתנהל כבר כמה חודשים. ולא בגלל שמישהו החליט שהוא המומחה בענייני בטחון, אלא שמעו זאת מכל המומחים בענייני בטחון - לא הי' אפילו אחד ויחיד שאמר שמצד בטחון מותר למסור 'שעל' משטח מסויים.

ולמרות זאת, אלו שאמרו תמיד שיש ליישב את הגבולות - אומרים כעת לא ליישב את הגבולות כדי לא להרגיז את הגוי, ועי"ז (שלא יישבו) יתכן שיוכלו לפעול משהו אצל הגוי, עכ"פ שלא יהי' יותר קשה; ואחר-כך מתווכחים האם הי' צריך לומר את-זה בגלוי או שיש לשתוק, האם הוא הי' צריך לומר זאת או השני וכו'.

ב. מובן בפשטות - עד שאפי"ז "בן חמש" מבין זאת - שכשמראים לגוי שמתפעלים ומפחדים ממנו, הוא חושב שזו הזדמנות לדרוש יותר, ועליו רק להראות יותר תקיפות.

כפי שרואים זאת בפועל: אמרו שכל יהודה ושומרון שייכים ליהודים, אך בבת אחת ובחדא מחתא אמרו שלא יישבו את הגבולות, אלא ינהלו משא-ומתן וישקלו מה אומרת ועדה זו ומה אומרת ועדה אחרת וכו'.

ולא כדעת הטועים שעיי"ז ישאו חן בעיני הגוי ובגלל זה הגוי יתן משהו, או עכ"פ לא יעשה דברים גרועים יותר - ראו בפועל שעיי"ז הזמינו על עצמם לחץ נוסף, עד לאופן שאמרו שאם הם רוצים נשק, הרי-זה מותנה בנתינת נשק לשונאי ישראל, רחמנא ליצלן, וזו הפעם הראשונה שמקשרים זאת יחד!

בגלות, ואילו לאחרי בית שני נמשכת הגלות לא רק פעמיים שבעים ולא שלוש פעמים שבעים, אפילו לא שבע פעמים שבעים (490) ("שבע על חטאתיכם"5) - אלא הרבה יותר!

ואי אפשר לומר שבכל דור ודור (בגלות) ניתוספו עוד "חטאינו", ובמילא זה האריך את הגלות - כי אז לא מובן: למה ממתין הקב"ה באם כל דור מאריך עוד יותר את הגלות?!

ג. ידוע הטעם ע"פ פנימיות התורה⁶ לאריכות הגלות: כיון שהנשמות בזמן הבית היו נשמות כלליות וביררו ניצוצות כלליים, משא"כ הנשמות בזמן הגלות הם נשמות פרטיות שיש בכחם לברר ניצוצות פרטיים בלבד, לכן זה דורש הרבה יותר זמן והרבה יותר נשמות כדי לברר את כל הניצוצות ולברר את ה"חטאינו" של הנשמות כלליות כו'.

אבל ה"בן חמש למקרא" לא למד זאת, ויתירה מזו - הרי זה היפך שכל הפשוט של "בן חמש למקרא" המבין שכאשר אדם אחד חוטא, התיקון לזה הוא ע"י עונש (גלות) של אחד כנגדו, על-דרך מ"ש⁷ "לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות" ו"האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף"⁸!

ד. והביאור הוא:

דובר כמ"פ, שבדרך כלל רש"י סומך על החזקה שה"בן חמש למקרא" זוכר את מה שלמד לפנ"ז, שלכן אינו צריך לחזור שוב על פירושו (חוץ מפעמים בודדות היכן שישנו טעם מיוחד, או בספר שני וכיו"ב).

ועד"ז בענייננו: כאשר ה"בן חמש" לומד בתחלת הפרשה⁹ "הנה עם יצא ממצרים", הוא נזכר מיד במה שלמד אודות גלות מצרים (וכפי שגם אמר זאת בסדר פסח): "ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהי' זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה ואחרי כן יצאו ברכוש גדול . . ודור רביעי ישובו הנה"¹⁰.

זאת-אומרת, שגלות היא לאו דוקא ענין של עונש, היות ומדובר על זרעו של אברהם יצחק ויעקב והשבטים, וח"ו לומר שמגיע להם ענין של גלות - אלא הגלות היא בכדי ש"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכפי שהי' בפועל - "וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב . . וינצלו את מצרים"¹¹, בנ"י לקחו את כל הכלי כסף וכלי זהב שהיו בארץ מצרים, "רכוש גדול" בגשמיות, ועאכו"כ ה"רכוש גדול" ברוחניות (בירור הניצוצות).

מכך מבין ה"בן חמש", שכן הוא גם בגלות הנוכחית:

אריכות הגלות אינה לשם עונש, אלא בגלל רצונו של הקב"ה שבני ישראל יקבלו את ה"רכוש גדול", שלא בערך כלל ל"רכוש גדול" שהי' ביציאת מצרים, כי אז לקחו רק את העניינים שהיו בארץ מצרים, משא"כ עכשיו צריכים לקחת את העניינים מכל העולם כולו; וה"בן חמש למקרא" מבין, שכשם שהקב"ה אין-סוף כך גם ה"רכוש גדול" יכול להיות אין-סוף - לכן אורכת הגלות כ"כ הרבה (שלא בערך לאורכה של גלות מצרים), בכדי שבני ישראל יקבלו "רכוש גדול" רב, וככל שהיא מתארכת יותר - ניתוסף עוד יותר ב"רכוש גדול".

(9) כב, ה.
(10) לך לך טו, יג-טז.
(11) בא יב, לה-לו.

(5) שם, יח.
(6) תו"א וישב כז, ד.
(7) תצא כד, טז.
(8) קרח טז, כב.

ה. לאחר הכהן נשאר עדיין השאלה: עד מתי, כמה השיעור?!...

ואם בשביל ה"רכוש גדול" – הרי נוסף לזה שיעוד בגלות מצרים טענו בני ישראל שמוותרים על ה"רכוש גדול", ולואי שנצא בעצמנו¹² – אזי בימינו אלה ישנו כבר בפועל ה"רכוש גדול" ברוחניות, בענייני התורה ומצוותי, "אין לנו שיעור רק התורה הזאת", לאחר שישנו ריבוי הכי גדול של "מעשינו ועבודתנו"¹³ בתומ"צ, הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה,

וכדברי בעל הגאולה¹⁴, שכבר סיימו את כל העבודה ועכשיו נשאר רק "לצחצח את הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם"¹⁵ לקבל פני משיח צדקנו.

אמנם ענין זה לא מובא בפרש"י ובמילא רש"י לא צריך לתרץ קושיא הנ"ל (ד"עד מתי" כי נשאר רק לצחצח את הכפתורים),

אבל, בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק"¹⁶, התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובמילא שואל עכשיו הילד: "עד מתי?!"

הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) – ועדיין לא בא!...

ו. ויה"ד שלא יצטרכו לצעוק "עד מתי" כיון שמיד בשבת זו הולכים בריקוד כל בני ישראל, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, לקבל פני משיח צדקנו,

ויחד עם משיח – הולכים בריקוד לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁸, וכובשים את ארץ ישראל לא בדרך נס אלא בדרך הטבע, משום שזה בא לאחר ההכנה ועבודה בזמן הגלות, ובפרט ע"י העבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל"¹⁹,

ובארץ הקודש גופא – הולך כאו"א בריקוד לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים,

כידוע²⁰, שעבודת הכניסה של כהן גדול ביום הכיפורים לקדש הקדשים שייכת אצל כל יהודי – כי כל יהודי הוא מ"ממלכת כהנים"²¹, "כהנים גדולים"²² – מצד בחי' יחידה ("אחת") שבנפש²³ (בחי' משיח) שישנו בכל יהודי²⁴ [כידוע הראי"ה²⁵ מ"דרך כוכב מיעקב"²⁶, שברושלמי²⁷ מפרש זאת על סתם יהודי ובמ"א²⁸ מפרשים זאת על משיח צדקנו], כפי שזה מתאחד עם היחידה שבזמן – "אחת בשנה"²⁹ (יוהכ"פ), ויחידה שבמקום – קדש הקדשים.

(12) ברכות ט, ריש ע"ב.

(13) תניא רפ"ז.

(14) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(15) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

(16) מגילה יט, ב.

(17) בא י, ט.

(18) עקב יא, יב.

(19) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה ואילך.

סח"ש תנש"א ח"ב ע' 695 ואילך.

(20) ראה ע"ז בארובה ב"יחי המלך" קיד ע' 11 ואילך.

(21) יתרו יט, ו.

(22) בעל הטורים עה"פ.

(23) תוד"ה עד אחת – מנחות יח, א.

(24) מאור עינים ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

(25) מאור עינים שם. וראה לקו"ש ח"ב ע' 599. ועוד.

(26) בלק כד, ז.

(27) מע"ש ספ"ד.

(28) ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א.

(29) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

וענין זה יהי' מיד בתחלת גאולה העתידה – שהיא בדוגמת הענין דיוהכ"פ, היינו, ע"ד שלימות הכפרה והטהרה שביוהכ"פ, חמש טבילות³⁰ – כך גם יהי' בגאולה העתידה, "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"³¹, "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"³²; ועד"ז שיוהכ"פ הוא "קץ מחילה וסליחה לישראל"³³ – כך גם בגאולה העתידה הקשורה עם תשובה, "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין"³⁴.

וע"י גילוי היחידה של כל יהודי, נפעל גילוי היחידה הכללית – משיח צדקנו³⁵, בגאולה האמיתית והשלימה, ובמהרה בימינו ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

(30) רמב"ם הל' עבודת יוהכ"פ פ"ב ה"ה. (34) שם פ"ז ה"ה.

(31) יחזקאל לו, כה. (35) רמ"ז לח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת

(32) זכר' יג, ב. להאריז"ל בראשית עה"פ ויתהלך חנוך.

(33) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח'י רחל, עדינה בת ח'י רחל, מרים בת ח'י רחל, וצבי בן ח'י רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח'י רחל שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו